رازی و خوانندگان

دیوار کوتاه داروخانه

خدمت دوستان، همکاران و تمامی دست‌اندرکاران مجله رازی سلام عرض کرده و به همه آن‌ها خسته نباشید می‌گویم. گاهی اوقات انسان می‌ماند که درد دلش را به چه کسی بگوید. امیدوارم اشتباه نکرده باشم که شما عزیزان را سنگ صبور خود می‌دانم و بنا دارم چند کلمه‌ای درد دل کنم. امروزه اگر با مترو به سفرهای درون‌شهری بپردازیم چون مسیر عبورمان از داخل تونل است جز تاریکی نمی‌بینیم و در داخل واگن‌ها هم به غیر از دست‌فروشانی که بخشی از مایحتاج مسافران را صدا می‌زنند و به فروش می‌رسانند، چیز دیگری نظرمان را جلب نمی‌کند. البته، این در صورتی است که وسط روز سوار مترو شده باشیم. اگر ابتدای صبح یا موقع تعطیلی ادارات از مترو استفاده کنیم، آن‌قدر دچار شلوغی و ازدحام خواهیم بود که از ابتدایی که سوار می‌شویم تا هنگامی که پیاده می‌شویم اصلاً جز فشار متوجه چیز دیگری نشده و نخواهیم شد ولی اگر با اتوبوس آن‌هم از نوع معمولی آن برای سفر درون‌شهری استفاده کنیم، در طول یک مسیر یک تا دو کیلومتری، بیشترین چیزی که جلب توجه می‌کند، بانک است و داروخانه. البته، یک زمانی بود که بانک و داروخانه تنها در خیابان‌های اصلی شهر خودنمایی می‌کردند ولی امروزه در هر خیابان فرعی، بلکه کوچه پس کوچه‌ای نیز شاهد این دو مرکز مورد مراجعه مردم هستیم. از این جهت بانک و داروخانه را گفتم که بدانید فشردگی در چه حدی است، وگرنه بانک پول‌دار کجا و داروخانه آس‌وپاس و چشم به راه

بیمار کجا!

البته، اگر گفتم داروخانه آس‌وپاس از این جهت است که در اکثر شهرها خصوصاً تهران آن‌قدر تعداد داروخانه زیاد است که به سختی دخل‌وخرج داروخانه جفت‌وجور می‌شود. داروخانه‌ها اگر امروز مجبور هستند داخل ساختمان‌ها و آپارتمان‌ها دایر شوند به دلیل هزینه بسیار بالای مغازه‌های تجاری است. تازه برای تأسیس داروخانه‌ای کوچک، حداقل نیاز به یکصدوپنجاه تا دویست میلیون تومان سرمایه است. این مبلغ را اگر به‌صورت حداقلی یعنی در بانک سرمایه‌گذاری پنج ساله بکنید، بین ۲۶ تا ۳۴ میلیون تومان سالیانه به آن سود تعلق می‌گیرد (۱۷ درصد سود سپرده بلندمدت در اکثر بانک‌های کشور براساس آگهی‌هایی که در رسانه‌ها اعلام می‌کنند). اگر این مبلغ را اوراق مشارکت که از طرف دولت اعلام می‌شود، خریداری نمایید تازه سود آن معاف از مالیات خواهد بود.

از این حساب و کتاب سپرده‌گذاری در بانک‌های کشور، یا خرید اوراق مشارکت که بگذریم، می‌رسیم به این‌که داروخانه‌ای که با این مبلغ سرمایه‌گذاری دایر می‌شود، چه مقدار فروش روزانه دارد. اکثر قریب به‌اتفاق داروخانه‌های مثلاً تهران بزرگ روزانه آن‌هم اگر یکی دو پزشک در نزدیکشان باشد و بیش از یک‌سال دایر باشند حداکثر پانصد هزار تومان در روز بوده که اگر تعداد روزهای کاری ماه را (به شرط تعطیل رسمی نداشتن در آن ماه) ۲۶ روز در نظر بگیریم حدود ۱۳ میلیون تومان در ماه می‌شود (تازه این نگاهی خوش‌بینانه است). سود این مقدار فروش داروخانه بدون در نظر گرفتن فرانشیز حق فنی (بستگی به این که فروش داروهای داخلی بیشتر باشد یا فروش داروهای خارجی تفاوت دارد)، بین دو میلیون تا دو میلیون و دویست هزار تومان خواهد بود.

بنابراین همان‌گونه که ملاحظه می‌فرمایید اگر قرار باشد فرانشیز حق فنی از داروخانه حذف شود سود ماهیانه داروخانه با تمام گرفتاری‌های اداره آن، از سود سپرده بلندمدت کمتر است. البته سود سپرده بلند مدت بانک‌ها، امروزه براساس ارزش پول در بازار به مراتب پایین‌تر از عرف بازار بوده و ارزش پول در بازار به مراتب بیشتر از ارزش آن در قبال سپرده بلندمدت بانک‌ها می‌باشد. با این اوصاف این سئوال مطرح است که اولاً چه کسی و با چه استدلالی به فرانشیز حق فنی داروخانه اعتراض داشته که آن‌را به‌صورت شکایت به دیوان عدالت اداری برده است؟ درثانی دیوان عدالت اداری که اشراف کاملی به مسایل مرتبط با امور پزشکی و دارویی ندارد، با چه استدلالی رأی به حذف آن داده، بر خیلی‌ها از جمله داروسازان پوشیده است. ثالثاً در داروخانه‌های سراسر کشور اگر سرویس علمی دارویی بیشتر از سایر مراکز درمانی داده نشود، صددرصد کمتر از آن نیز نخواهد بود، و این امروز بر هیچ مراجعه‌کننده به داروخانه‌ای پوشیده نیست.

امروزه با توجه به محلی بودن اکثر داروخانه‌ها و مراجعه‌کنندگانشان از یک سو، و عدم توجه بسیاری از پزشکان به عوارض جانبی داروها و عدم راهنمایی بیمار در هنگام نسخه‌نویسی از سوی دیگر، اکثر بیماران اطلاعات دارویی مورد نیاز خود را از داروساز مستقر در داروخانه جویا می‌شوند. مسؤولان فنی

داروخانه‌ها نیز امروزه بایستی تمامی مراحلی را که سایر حرف پزشکی طی می‌کنند، طی نمایند تا بتوانند مسؤولیت فنی داروخانه را عهده‌دار و از این طریق بتوانند راهنمای بیمار در امور دارویی باشند. بنابراین، داروخانه به‌عنوان یک محل بهداشتی درمانی همچون سایر این‌گونه اماکن بوده، و سرویس علمی ـ دارویی به بیماران ارایه می‌نماید. بنابراین، همه قوانینی که بر مراکز درمانی حاکم است و از سوی وزارت بهداشت اعلام می‌شود، بر داروخانه نیز حاکم می‌باشد.

به هر حال، چنانچه فرانشیز حق فنی داروخانه که اولاً حق داروخانه به‌عنوان مرکز درمانی است و ثانیاً مانند همه مراکز دیگر کمکی به اقتصاد داروخانه آن‌هم در شرایط هدفمندکردن یارانه‌ها (بالا رفتن هزینه‌های داروخانه) است، از چرخه کار داروخانه حذف شود، انگیزه‌ای برای ادامه کار خیلی از داروخانه‌ها نبوده و مشکل‌ساز خواهد شد. بنابراین، امید است که وزارت بهداشت با درایت لازم فکری برای حل این معضل بنماید.

داروساز شاغل در داروخانه